

Rubrică de Politologie Escatologică

de *Nelu Ciorba*

SEMNE ALE VREMURILOR - EREZII (III)

Așa cum am menționat în numerele anterioare, rubrica de față vă aduce în relief evenimente actuale care au corespondență Scripturală, a vremurilor de pe urmă pe care le trăim. Nu ne ocupăm de vremi și soroace, nefiind treaba noastră, dar ne preocupă semnele care prevestesc împlinirea proorociilor cu referire la vremurile din urmă. (Matei 16:1-3).

Pe parcursul a mai multor ediții voi prezenta evenimente ale zilelor noastre care se pot încadra în **SEMNE** ale vremilor pe următoarele direcții:

Semințiile lui Israel

Erezii

Muntele Templului

Nenorociri

Esticii (Împărații Răsăritului).

După ce m-am ocupat de Semințiile lui Israel, continui și în această ediție cu erezii ale zilelor noastre.

Erezia este o doctrină sau credință religioasă falsă care ia naștere în cadrul bisericilor sau grupărilor religioase și care se depărtează de la doctrina fundamentală. Singura autoritate doctrinară la nivel de creștinism este Sfânta Scriptură. Fiecare grupare numită creștină își afirmă crezul bazat pe Scriptură. Ca să putem deosebi doctrinele creștine trebuie să le raportăm la Scriptură și astfel le putem sau nu încadra la nivel de erezie.

Apostolul Pavel l-a avertizat pe Timotei de apariția ereziilor în vremurile din urmă scriindu-i: *va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.* (2 Timotei 4:3,4)

Biserica a coborât standardul doctrinelor biblice la nivelul în care de dragul „păcii” să nu mai observe pericolul unirii religiilor, cu îndepărtare de Scriptură. Ecumenismul, despre care am scris în numărul trecut, s-a extins de la nivelul organizațiilor creștine la relația islam - creștinism.

Zenit.org pe data de 29 octombrie 2007 a publicat scrisoarea Institutul Pontifical pentru Studii Arabe și Islamice – cu sediu în Roma (Rome Pontifical Institute for Arabic and Islamic Studies (PISAI)), ca răspuns la scrisoarea deschisă a unui grup de cărturari musulmani care în esență au declarat concluzia lor teologică că dacă între musulmani și creștini nu pot fi relații pașnice planeta nu poate supraviețui.

Scrisoarea deschisă cu peste 29 de pagini, reprezintă o inițiativă fără precedent din partea a 138 cărturari musulmani de a iniția o dezbatere pe teme religioase cu liderii diferitelor biserici creștine. A fost o invitație deschisă adresată creștinilor de a găsi un numitor comun cu musulmanii în aspectele esențiale ale credinței lor - principiul iubirii de Dumnezeu și de aproapele cât și credința într-un singur Dumnezeu. "Dacă între musulmani și creștini nu e pace", au spus cărturarii, "atunci lumea nu poate exista în pace".

Scrisoare de răspuns a PISAI este considerat un prim răspuns al Vaticanului. Este o scrisoare „pozitivă” cu promiterea găsirii soluțiilor de colaborare a celor două religii. "Suntem impresionați de anvergura textului scrisorii primite. Liderii islamici nu caută refugiu într-un convenabil protest unilateral în numele musulmanilor, ci dimpotrivă, se plasează pe poziția unor parteneri în cadrul umanității."

Se întrevide o apropiere a celor două religii deși ele nu au puncte comune. Așa cum creștinismul are ca bază doctrinară Biblia, islamul are ca bază doctrinară Coranul. Unirea celor două religii este rezultatul ereziilor apărute în biserică de-a lungul istoriei.

Scriptura nu acceptă alt Dumnezeu, decât Dumnezeul cerului și al pământului. El este un Dumnezeu gelos și nu se lasă să fie batjocorit. Unirea celor două religii nu va aduce altceva decât

descoperirea și revărsarea mâniei lui Dumnezeu.

Biblia îl revelează pe Dumnezeuul cerului și pământului în trei persoane Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt în unitate desăvârșită, dar trei persoane distincte. Dumnezeuul Sfințelor Scripturi este revelat ca un Dumnezeu al iubirii de oameni, dar și un Dumnezeu al dreptății care pedepsește și urăște păcatul dar iubește pe păcătos. Ca dovadă a iubirii Lui, Dumnezeu Tatăl a sacrificat pe unicul Lui fiu în locul păcătosului, astfel încât prin credința în Fiul lui Dumnezeu, păcătosul să nu mai moară ci să aibă viața veșnică.

Dumnezeul Coranului este Allah. Nici unul dintre cele 99 nume ale lui Allah, pe care fiecare musulman trebuie să le memoreze, nu este "dragoste"; Allah 'iubește' numai pe cei ce fac binele și urăște pe cei ce fac răul. Allah este considerat ca fiind sursa unică atât a binelui cât și a răului.

Asta este contradictoriu Bibliei, unde Dumnezeu este bun, este chiar Binele Suprem, nu poate fi ispitit să facă rău, ci dimpotrivă dă daruri bune oamenilor chiar dacă aceștia sunt răi. Dumnezeu Bibliei nu poate minți. Deși El este suveran și permite răul, nu este autorul acestuia, ci 'răul vine de la cel rău', adică de la Diavolul.

Dumnezeu s-a revelat pe Sine omenirii prin Domnul Isus, intrând în relație personală cu ființa umană.

Allah este considerat de necunoscut, de neînțeles, inexplorabil și îndepărtat. Cu privire la Allah, cunoștința poate fi numai despre Allah, nu și personală și experimentală. Pentru că nu-l pot cunoaște, oamenii nici nu ar trebui să încerce să-l cunoască. Allah și-a revelat numai dorințele și voia, nu și pe sine. A cunoaște pe Allah este sinonim cu a cunoaște legea Islamului și a o urma; altă cunoaștere nu este necesară. Allah nu are personalitate și nu poate fi descris prin nici o caracteristică umană. Allah nu este o ființă relațională; a pretinde că el poate avea relații înseamnă a-l face dependent de creația sa.

Biblia declară că Dumnezeu poate fi cunoscut; El s-a descoperit în natură, în lucrurile create de El și în Cuvântul Său. De fapt, a-L cunoaște pe Dumnezeu este chiar viața veșnică, afirmă Domnul Isus Christos. Apostolul Pavel face din cunoașterea lui Dumnezeu scopul suprem și unic al vieții sale. Dumnezeu caută și întreține o relație de iubire cu ființele create de El și chiar și cu natura; El nu este indiferent la acestea. De asemenea, Dumnezeuul Scripturii poate fi descris prin caracteristici omenești: El se bucură sau se întristează, aude, știe și urmărește de aproape, dorește, este ca un tată.

Dumnezeu s-a descoperit ca un singur Dumnezeu existând în trei ființe: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Creștinii nu cred în trei dumnezei, ci într-unul singur.

Allah nu este un dumnezeu triunitar; este unic. Mahomed nu este fiul dumnezeu ci considerat doar un profet.

Din cele arătate mai sus cu privire la ființa centrală a celor două religii, este clar că Islamul și creștinismul NU se pot uni, ele având doctrine separate. Dumnezeuul Sfințelor Scripturi și Allah nu sunt identici.

Urmăriți în zilele ce vor veni tot mai multă luptă de ducere în rătăcire, pe seama unirii credințelor, a căuta puncte comune și a merge împreună. Scriptura refuză asemenea uniri. Unitatea se poate realiza numai în Christos. El s-a rugat pentru creștini să fie una cum El și tată este una.

Ce vă zic vouă, zic tuturor VEGHEAȚI!